

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/50/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414010370
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1414010370.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému A. E. stíhaného pre obzvlášť závažný zločin úžery podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní okresnej prokurátorky a obžalovaného A. E. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/143/2014 zo dňa 02.12.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. 07. 2016 takto

r o z h o d o l :

I./

Podľa § 321 ods. 1 písm. písm. d/, písm. f/, ods. 3 Tr. por. zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/143/2014 zo dňa 02. 12. 2015 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovaný A. E., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

v období od presne nezisteného dňa v mesiaci august 2012 do 09. januára 2013 pravidelne takmer každý deň navštevoval poškodenú Z. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelá dňa XX. mája XXXX v jej byte na ulici C. č. XX, C. kde jej nosil obedy, za ktoré poškodená mu platila, v byte jej niekedy upratal, navaril, pričom počas opakovaných rozhovorov s poškodenou zistil, aký hnutelný a nehnuteľný majetok poškodená vlastní a že táto vzhľadom na jej vysoký vek a nepriaznivý psychický zdravotný stav poškodenej táto nedostatočne a nesprávne vníma nakladanie s vlastným majetkom, čo obžalovaný zneužil a dňa 03. januára 2013 v Stupave v pobočke VÚB banky, a.s., Mlynská ulica č. 1 si nechal svoj účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX previesť od poškodenej z podielových listov vedených v Eurovom fonde VÚB Asset Management, správ. spol., a.s. finančné prostriedky vo výške 135 000,-Euro a následne dňa 03. januára 2013 obžalovaný v Stupave na ulici Hlavná č. 30 na Notárskom úrade JUDr. Danici Molnárovej podpísal s poškodenou darovaciu zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie peňažného daru obžalovanému od poškodenej vo výške 135 000,-Euro týkajúceho sa vyššie uvedených finančných prostriedkov prevedených na účet obžalovaného čím poškodenej Z. X., trvale bytom C., U. tankistov č. XXX škodu vo výške 135 000,-Euro

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu

č í m s p á c h a l

obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 221 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. por. sa obžalovanému ukladá aj ochranný dohľad a v zmysle § 78 ods. 1 Tr. por. sa tento určuje na dobu 18 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaný A. E. je povinný uhradiť poškodenej B. Z., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C., R. č. XX škodu vo výške 135.000,-Eur.

II./

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného A. E., nar. XX.XX.XXX0 v C. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

H. rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/143/2014 zo dňa 02.12.2015 bol obžalovaný A. E. uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaný v období od presne nezisteného dňa v mesiaci august 2012 do 09. januára 2013 pravidelne takmer každý deň navštevoval poškodenú Z. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelá dňa XX. mája XXXX v jej byte na ulici C. č. XX, C. kde jej nosil obedy, za ktoré poškodenej mu platila, v byte jej niekedy upratával, navaril, pričom počas opakovaných rozhovorov s poškodenou zistil, aký hnutelný a nehnuteľný majetok poškodenej vlastní a že táto vzhľadom na jej vysoký vek a nepriaznivý psychický zdravotný stav poškodenej táto nedostatočne a nesprávne vníma nakladanie s vlastným majetkom, čo obžalovaný zneužil a dňa 03. januára v Stupave v pobočke VÚB banky, a.s., Mlynská ulica č. 1 si nechal svoj účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX previesť od poškodenej z podielových listov vedených v Eurovom fonde VÚB Asset Management, správ. spol., a.s. finančné prostriedky vo výške 135 000,-Euro a následne dňa 03. januára 2013 obžalovaný v Stupave na ulici Hlavná č. 30 na Notárskom úrade JUDr. Danici Molnárovej podpísal s poškodenou darovaciu zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie peňažného daru obžalovanému od poškodenej vo výške 135 000,-Euro týkajúceho sa vyššie uvedených finančných prostriedkov prevedených na účet obžalovaného čím poškodenej Z. X., trvale bytom C., U. tankistov č. XXX škodu vo výške 135 000,-Euro.

Za to mu bol podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenej B. Z., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C., R. č. XX bola so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti uvedenému rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a odôvodnení odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry, ktoré bolo následne aj písomne odôvodnené okresnou prokurátorkou podaním zo dňa 08. 02. 2016 (č.l. 567, 567 p.v.). V tomto odvolaní okresná prokurátorka sa nestotožnila s rozsudkom prvostupňového súdu ani vo výroku ohľadne právneho posúdenia skutku ani výroku o treste. V prvom rade namietala, že okresný súd nekvalifikoval zistený skutok tak ako to bolo uvedené v podanej obžalobe, a to ako obzvlášť závažný zločin úžery podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., pričom poukazuje na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplýva, že obžalovaný sľúbil plnenie poškodenej alebo jej Z. X., ktorého hodnota bola v hrubom nepomere k hodnote vzájomného plnenia. I keď sám obžalovaný E. vo veci odmietol vypovedať, tieto skutočnosti vyplývajú z výpovede svedka

Mgr. J. S., ktorý potvrdil, že obžalovaný ako aj nebohá X. mu povedali, že obžalovaný A. E. sa o ňu postará do konca života, zabezpečí jej pohreb, a že bude mať sumu 2.000,-Eur neustále k dispozícii. Podľa odvolateľky je zrejmé, že tieto sľuby obžalovaného sú v hrubom nepomere k tomu, čo za to dostal od nebohej X.. Treba pri tom uviesť, že o nebohú X. bolo riadne postarané zo strany členov jej rodiny, preto poškodená nepotrebovala, aby sa o ňu staral niekto cudzí, alebo jej zabezpečoval pohreb. Táto tiež nepotrebovala, aby mala k dispozícii neustále sumu 2.000,- Eur, pretože oveľa vyššiu sumu (135.000,-Eur) mala k dispozícii už sama ako naštrené vlastné prostriedky. Darovanie sumy 135.000,- Eur sa preto tak jednoznačne javí ako hrubý nepomer, aj zo strany obžalovaného najväčšou pravdepodobnosťou o vypočítavosť, keď sľúbil doživotnú opateru osobe vo veku 78 rokov, kde asi predpokladal, že táto opatera nebude dlho trvať, a prijatím sumy 135.000,-Eur tým získa. Podľa odvolateľky taktiež bolo preukázané, že nebohá X. vykonávala úkony súvisiace s prevodom peňazí a podpisom darovacej zmluvy v stave rozumovej slabosti. Táto jej rozumová slabosť bola preukázaná tak príslušnými znalcami, lekármi, ako aj výpoveďami osôb, ktoré s ňou ináč prichádzali do styku v mieste jej bydliska, ako aj samotnými pracovníčkami oboch bankových inštitúcií (VÚB, a.s., SLSP, a.s.), kde nebohá Z. X. v inkriminovaný deň prišla realizovať peňažné prevody. Obdobne poukazuje prokuratúra na príčinnú súvislosť medzi rozumovou slabosťou nebohej a jej konaním predstavujúcim poskytnutie neprimeraného plnenia (sumy 135.000,-Eur). Z dokazovania totiž vyplýva, že ak by M. X. správne a dostatočne vnímala všetky okolnosti, ktoré s ňou a okolo nej diali a ktoré súviseli s prevodom 135.000,-Eur (záujem obžalovaného E. o jej osobu a jeho údajná nezištná starostlivosť, prevedenie sumy 135.000,-Eur z podielových listov nebohej X., návšteva pobočky VÚV, a.s., návštevy pobočky SLSP, a.s., návšteva notárskeho úradu a pod.), tak by s prevedením tejto sumy na účet obžalovaného nikdy nesúhlasila. K. sa totiž vyjadrila a potvrdzujú to aj výpovede svedkov, že o nebohú Z. X. bolo riadne postarané zo strany rodinných príslušníkov, čo vyplývalo z toho, že keby sa jej rodinní príslušníci o ňu nezaujímali a nestarali, tak by ani nemali ako zistiť, že k nej chodieval obžalovaný, že jej upratuje a nosí obed, že bola podpísaná darovacia zmluva na sumu 135.000,- Eur a pod.. Podľa okresnej prokurátorky preto malo byť na mieste prijať záver, že konaním obžalovaného E. boli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu úžery podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Ak by však odvolací súd mal za to, že niektorý zo znakov trestného činu úžery podľa vyššie citovaného ustanovenia naplnený nebol, ale bola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu § 221 ods. 1 Tr. zák., tak ako na to poukazuje okresný súd, v takom prípade nie je možné prijať záver o právnom posúdení skutku podľa nižšieho odseku § 221 ods. 3 Tr. zák., nakoľko nebola spôsobená iba „značná škoda“ ale došlo k spôsobeniu „škody veľkého rozsahu“. Poukazuje pri tom na ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. por. ohľadne posúdenia skutku podľa výšky spôsobenej škody. V nadväznosti na uvedené napokon navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a uznať obžalovaného vinným v zmysle podanej obžaloby (bez úpravy skutkovej vety) z obzvlášť závažného zločinu úžery, eventuálne, ak by mal odvolací súd za to, že boli naplnené zákonné pojmové znaky trestného činu podvodu, uznal obžalovaného za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a uložil mu v takto stanovenej trestnej sadzbe od 10 rokov až 15 rokov nepodmienečný trest odňatia slobody, vrátane uloženia ochranného dohľadu.

Proti rozsudku podal podľa § 309 ods. 1 Tr. por., v zákonnej 15-dňovej lehote po vyhlásení rozsudku (dňa 14. 12. 2015) odvolanie aj obžalovaný, ktoré následne odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní sa uvádza, že súd prvého stupňa svoje meritórne rozhodnutie založil na neúplnom a nedostatočne vykonanom dokazovaní, preto považuje rozsudok za predčasný pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čím vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov a na objasnenie treba dôkazy zabezpečiť podľa zákona a vykonať ich v súlade so zákonom. Okresnému súdu vytyka najmä to, že dôkazy boli zaobstarávané nezákonne, a to už od samého začiatku trestného stíhania, keď najprv bolo začaté trestné stíhanie len vo veci dňa 10. 01. 2013, pričom voči nemu ako obvinenému bolo vznesené obvinenie len dňa 29. 04. 2013. Vyšetrovateľ totiž už dňa 09. 01. 2013 spísal zápisnicu o trestnom oznámení s Z. X., taktiež vykonal výsluchy S. Z., A. E. a A. S.. Takže vyšetrovateľ už v čase začatia trestného stíhania nesporne disponoval dostačujúcimi informáciami na presne identifikovaného páchatel'a, kde jediným do úvahy prichádzajúcim ako podozrivý bol A. E.. Podľa tohto odvolania preto on ako obvinený, už by mal zákonným spôsobom zabezpečené uplatňovanie procesných práv, vrátane práva na obhajobu. V tomto prípade práve naopak, došlo k neprípustnému a nezákonnému vedeniu trestného stíhania vo veci po dobu 3 mesiacov a 19 dní, za súčasného vykonávania procesných úkonov, ktorých sa v tom čase ešte „neznámy páchatel'“ nemohol zúčastniť, ani

sa k nim vyjadriť, nemohol podávať návrhy na vykonávanie dokazovania, ani využiť opravné prostriedky proti vydaným rozhodnutiam, čím mu bolo upreté právo na obhajobu. Pritom išlo o vykonávanie procesných úkonov bezprostredne po skutku, kedy je pamäťová stopa každého z účastníkov konania najvierohodnejšia a najviac sa blížiacia realite. Tieto dôkazy podľa odvolateľa by preto nemali byť ani súčasťou spisového materiálu. Podľa odvolateľa zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že neexistoval dôvod na to, aby jemu ako obvinenému nebolo vznesené obvinenie ešte dňa 10. 01. 2013 po jeho výsluchu ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu. Napriek tomu vyšetrovateľ podľa § 89 ods. 1 Tr. por. ho vyzval na vydanie finančnej hotovosti, ktorú mal u seba, čo aj učinil. Vyšetrovateľ ani prokurátor nepovažovali za potrebné vnieť obvinenie A. E. ani po tom, čo dňa 06. 02. 2013 prokurátor vydal príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov nachádzajúcich sa na jeho účte vedeného vo VÚB banke, a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX. Tieto skutočnosti jednoznačne preukazujú, že orgány činné v trestnom konaní od prvotného úkonu pristupovali k nemu ako obvinenému, napriek tomu, že mu obvinenie vzniesli až dňa 29. 04. 2013, pričom dané obdobie - viac ako troch mesiacov - využili na získavanie dôkazov v rozpore so zákonom. Podrobne pri tom rozoberá príslušné ustanovenia zákona č. 171/1993 Z.z., v platnom znení o policajnom zbore. V ďalšej časti odvolania vytyka súdu prvého stupňa, že pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní súd nerešpektoval ustanovenie § 271 ods. 1 Tr. por., teda neumožnil obžalovanému ani poškodenému sa vyjadriť k vykonaným dôkazom.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku ako obzvlášť závažný zločin úžery podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., s poukazom aj na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., je toho názoru, že subjektívna stránka daného trestného činu naplnená nebola, nakoľko trestný čin úžery si vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom forma zavinenia sa musí vzťahovať aj na existenciu podmienok rozumovej slabosti a obžalovaný musí o skutkových okolnostiach tvoriacich rozumovú slabosť vedieť. Trestný čin úžery prichádza do úvahy jedine v záväzkovo- právnych vzťahoch, ktoré môžu byť aktívne alebo pasívne, pričom podľa odvolania obžalovaného úkony ktoré vykonala poškodená Z. X., t.j. prevod finančných prostriedkov zo svojho účtu na účet obžalovaného a podpis darovacej zmluvy nie sú záväzkovo právnym vzťahom. V danej časti obžalovaný sa stotožňuje s právnym názorom rozsudku okresného súdu, keďže právna kvalifikácia skutku nezodpovedá žalovanému zákonnému ustanoveniu. Odvolateľ však zastáva názor, že žalovaný skutok nezodpovedá ani právnemu posúdeniu ako zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/Tr. zák. Zo skutku totiž nie je zjrejmé, v čom mal spočívať omyl poškodeného subjektu, pričom uvedená okolnosť má zásadný kvalifikačný význam na posúdenie konania páchatel'a ako podvodného. Z popisu skutku vo výroku odsudzujúceho rozsudku súdu I. stupňa nevyplýva potrebné zrozumiteľným spôsobom uvedenie do omylu skutkovým opisom dotknutej osoby ako niekoho v zmysle § 221 ods. 1 Tr. zák. a to výslovne ani opisne, nakoľko pri trestnom čine podvodu musí byť skutkový podklad tohto zákonného znaku vo výroku odsudzujúceho rozsudku jednoznačne vyjadrený. Z výroku I. st. rozsudku nevyplýva uvedenie poškodenej M. X. do omylu obžalovaným A. E.. Aktivity, ktoré mal podľa odsudzujúceho rozsudku údajne vyvíjať obžalovaný A. E. voči poškodenej M. X. a ktoré malo spočívať vo využití jej omylu a svojom následnom obohatení nie je ničím preukázané. Podľa odvolateľa dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, neboli riadne vykonané a neboli ani dostatočne a objektívne vyhodnotené. Okresný súd podľa odvolateľa dôkazy hodnotil jednostranne a povrchno, bez zásady in dubio pro reo, bez dôkladného skúmania a posúdenia všetkých okolností prípadu. Vo vzťahu k odôvodneniu písomného vyhotoveniu I. stupňového rozsudku odvolateľ uvádza, že absencia relevantnej konkrétnej vysvetľujúcej právnej argumentácie s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa činí tento rozsudok nepreskúmateľným a rozporným s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. Poukázal taktiež na to, že okresný súd opomenul v dôvodoch svojho rozsudku uviesť, že okrem výsluchoch svedkov boli prehraté aj kamerové záznamy z VÚB banky a SLSP, pričom súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami obhajoby ohľadne týchto záznamov. Popísal výpovede svedkov K. F., L. Z., A. N. a Z.. R. Z., ktorí boli prítomní pri prevode peňažných prostriedkov vo VÚB banke ako aj pri podpísovaní darovacej zmluvy v notárskom úrade v Stupave, kde jednoznačne vyplynulo, že poškodená X. prišla v sprievode dvoch mladých mužov, ale bez známk donútenia, samostatne, riadne komunikovala a prejavovala svoju vôľu spôsobom primeraným svojmu veku. Nikomu z nich sa na postoj poškodenej nepozdávalo, že by nebola dostatočne rozumovo vyspelá. Jedine svedkyne M N. a P.. R. - zamestnankyne SLSP, a.s. pobočka Stupava uviedli, že dňa 03. 01. 2013 na nich poškodená pôsobila neprítomne a účasť dvoch mladých mužov v jej spoločnosti sa nepozdávala. F. Poukazuje ďalej na to, že z výsluchov svedkov E. F., H. C. a M. T. vyplýva, že poškodená M. X. nemala také dokonalé, resp. idylické vzťahy so svojimi priamymi príbuznými, tak ako sa to snažili v priebehu konania navodiť S. a S. Z. a Z. A.. Napriek tomu žiadny zo svedkov sa nenechali zatahnuť do rodinných sporov poškodenej, pritom nie je žiadnym dôkazom vyvrátené tvrdenie svedkov Z.. J. S. a S.. O. Z., že poškodená M.

X. sa svojich priamych príbuzných obávala za ich časté výstupy proti nej, ako aj to, že to bola na svoj vek vitálna, rozumovo sebestačná osoba, ktorá sa zaujímala o svet okolo seba a rada komunikoval s ľuďmi. Odvolateľ namieta v dôvodoch rozsudku, že prvostupňový súd na 8. strane poukázal na vyjadrenie obžalovaného, ktorý ani v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní nevypovedal, pokiaľ dôvodil návštevy obžalovaného u poškodenej a mal zisťovať aký táto vlastní hnutelný majetok. Namieta vykonanie výsluchu poškodenej v prípravnom konaní dňa 08. 02. 2013, ešte pred vznesením obvinenia a bez prítomnosti zvoleného obhajcu a zastáva názor, že tu neprichádza do úvahy postup podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por., lebo tento dôkaz je procesne nepoužiteľný. Ďalej poukázal na zachovanie spravodlivého procesu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy SR, resp. čl. 6 a 7 Dohovoru a čl. 14 a 15 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Uvádza ďalej, že od prvotného úkonu v predmetnej trestnej veci dňa 09. 01. 2013 bolo zrejmé, že poškodenej je osoba vo vyššom veku a s týmto faktom mali orgány činné v prípravnom konaní pristupovať k realizácii úkonov v tejto veci. Po podaní trestného oznámenia dňa 09. 01. 2013 bola poškodená opätovne prepočítaná k veci ako svedkyňa dňa 08. 02. 2013. Napriek tomu až dňa 18. 03. 2013 požiadali súd o vydanie príkazu na vyšetrovanie jej duševného stavu, ktorý bol vydaný dňa 20. 03. 2013 pod sp.zn. 0Tp/838/2013. K zákonnému príbratiu znalcov z odvetvia psychiatria ako aj odvetvia klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality orgány činné v prípravnom konaní pristúpili až dňa 20. 03. 2014, t.j., jeden rok po tom, čo súd vydal písomný príkaz na vyšetrovanie duševného stavu M. X., ktorá však už dňa 26. 05. 2013 zomrela. Odvolateľ zastáva názor, že nie je možné vypracovať relevantný znalecký posudok na skúmanú osobu, ak ju nebolo možné vyšetriť znalcom a zároveň neexistuje žiadna zdravotná dokumentácia, ktorá by preukazovala existenciu duševných resp. psychických problémov u posudzovanej, preto si myslí, že okresný súd na závery týchto posudkov nemal vôbec prihliadať. Prítom dáva do pozornosti odborné vyjadrenie č. 24/2016 znalca Q.. Z.. M. E., ktorý rozobral povahové a osobnostné črty obžalovaného, ako aj vierohodnosť jeho osoby. Záverom navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a o oslobodenie spod obžaloby, alternatívne po zrušení rozsudku v celom rozsahu o vrátenie veci okresnému súdu na nové konanie o rozhodnutie.

K podanému odvolaniu prokurátora a obžalovaného sa písomne vyjadril aj splnomocnenec poškodenej, ktorý uviedol, že súd prvého stupňa opomenul, že poškodená strana sa k trestnému konaniu riadne a včas pripojila, svoj nárok aj riadne vyčíslila. Keďže škoda, ako obligatórny znak kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu tu bola známa, nakoľko sumu 135.000,- Eur obžalovaný si nechal previesť od pôvodnej poškodenej M. X. na svoj účet, teda výška škody bola riadne a exaktne vyčíslená, preukázaná a tým aj nespochybniteľná, navrhol aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej odkázal poškodenú so svojím nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie zrušil a uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej B. Z. škodu vo výške 135.000,- Eur.

Verejné zasadnutie konané dňa 28.07.2016 bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného A. E., nakoľko obžalovaný písomným podaním písaného dňa 24. 06. 2016, ktoré predložila jeho obhajkyňa, výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie v uvedený deň konalo v jeho neprítomnosti, za účasti svojej obhajkyne A.. K. Z. - E..

Obhajkyňa obžalovaného v plnom rozsahu zotrvala na písomne podanom odvolaní a navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil a pokiaľ ide o odvolanie podané z okresnej prokuratúry, toto navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Prokurátorka krajskej prokuratúry zotrvala na písomne podaných dôvodoch odvolania okresnej prokurátorky a navrhla tomuto v plnom rozsahu vyhovieť a odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Splnomocnenec poškodenej ohľadom náhrady škody zotrval na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 21. 03. 2016 k podaným odvolaniam a navrhol obžalovaného zaviazat' spôsobenej škody v sume 135.000,- Eur.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. Odvolací súd prítom zistil, že podané odvolanie zo strany okresnej prokuratúry treba považovať v podstate za čiastočne dôvodné, avšak odvolanie obžalovaného je potrebné vyhodnotiť za nedôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 1 písm. f/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, ktorý je determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania a preto aj z tohto pohľadu bolo odvolanie okresného prokurátora čiastočne dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní, v tom čase všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., avšak podľa krajského súdu okresný súd pochybil, pokiaľ konanie obžalovaného A. E. právne posúdil iba ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák..

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa v čase jeho rozhodovania boli v podstate správne a zodpovedali aj dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného bola podaná.

Odvolací súd je názoru, že pokiaľ ide o zistenie samotného skutku, ktorý je uvedený v napadnutom rozsudku, nedošlo v konaní pred okresným súdom k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Prokurátor podal na obžalovaného A. E. obžalobu pre obzvlášť závažný zločin úžery podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe. K uvedenému predchádzalo najprv k podaniu trestných oznámení zo dňa 09. 01. 2013 jednak zo strany Z. X., ako aj S. Z. (1- 9). Dňa vyšetrovateľ Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV dňa 10. 01. 2013 začal vo veci trestné stíhanie vo veci pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák podľa uznesenia pod ČVS:ORP-21/OEK-B4-2013. Proti obžalovanému A. E. bolo napokon začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin

podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. dňa 29. 04. 2013.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný J. E., podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je nevinný zo spáchania trestnej činnosti, ktorá mu obžaloba kládla za vinu a odmietol vo veci vypovedať. Okresný súd preto podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítal jeho výpoveď z prípravného konania zo dňa 02. 07. 2013 (č.l. 42 - 44). Z kontextu uvedeného však vyplýva, že obžalovaný v prípravnom konaní dňa 02. 07. 2013 (č.l. 42- 44) sa k samotnému skutku, kladenému za vinu nevyjadril, nakoľko využil svoje právo a odmietol vypovedať.

Odvolací krajský súd konštatuje, že okresný súd v predmetnej trestnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchmi svedkov S. Z., S. Z., Z. A., Z. T., Z. Z. A., F. Z., Bc. B. N., Z. Q. Z., P. P. R., S. X. Z., Z. A. S., Z. N., E. F., prečítaním výpovede nebohej Z. X. z 08. 02. 2013, čítaním výpovedí ostaných svedkov z prípravného konania - G. F., D. C., výsluchmi znalcov z odvetvie psychiatrie Z. R. A. a Z. N. D., znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológie sexuality S. M. K. S., bol oboznámený podstatný spisový materiál - listinné dôkazy, boli vykonané a prehraté kamerové záznamy z banky, časť spisového materiálu vo veci Okresného súdu Malacky sp.zn. 4C/16/2013, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 14Co/574/2013 zo dňa 27.02.2013. V nadväznosti na uvedené krajský súd ešte doplnil dokazovanie aj oznámením o úmrtí poškodenej Z. X. zo dňa 30. 05. 2013, prečítaním odborného vyjadrenia Q. Mgr. M. E. klinického psychológa a vyjadrením poškodenej strany.

Pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu, krajský súd z kontextu vykonaných dôkazov na súde prvého stupňa konštatuje, že tieto dôkazy boli vykonané a vyhodnotené v podstate v súlade so zákonom, pokiaľ ide o zistenie skutočného stavu veci.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že Z. X. v čase podania trestného oznámenia mala 78 rokov a bývala sama v jednoizbovom byte v bytovke v Záhorskej Bystrici. Menovaná bola slobodná, bezdetná, pričom v tomto pokročilom veku sa starali sa o ňu jej synovcovia S. a S. Z. ako aj ich sestra, neter Z. A. Z. 4 účty, pričom jej účty v banke spravoval jej synovec S. Z.. Z výpovede svedka S. Z. vyplýva, že svoju tetu M. X. navštevoval pravidelne, dva - trikrát do týždňa, nosil jej nákupy, jedlo a taktiež jej poupratova v byte. Vydeľoval jej peniaze z dôchodku tak, že do jej peňaženky jej dával drobné peniaze, maximálne do 50,-€ a zvyšok dôchodku jej odkladal do obálky, nachádzajúcej sa v skrini. Poškodená síce disponovala s väčším množstvom peňazí, ktoré mala uložené v peňažných ústavoch a keďže tu boli uložené na kladných knižkách a v rámci podielových listov, na uvedené finančné prostriedky mal dispozičné právo on ako jej zástupca. Pokiaľ ide o S. Z., tento svoju tetu navštevoval najmä cez víkendy a sporadicky tam chodila aj s nákupmi aj svedkyňa Z. A., ktorá prala jej osobné veci. Všetci traja od poškodenej mali informáciu, že k nej chodí na návštevy istý A. (obžalovaný E.), ktorý býval v tom istom dome, na inom poschodí, pričom sa s ním dostali aj do osobného kontaktu niekedy v auguste 2012.

Podľa výpovede svedka S. Z. tetu po návštevách J. E. sa nejak aj zmenila. Dňa 08. 01. 2013 svedok S. Z. sa bol informovať v banke, kedy zistil, že už nemá dispozičné právo k jej účtu, kde táto mala spolu aj s výnosmi väčší obnos. Následne hneď išiel za svojou tetou, táto mu povedala, že všetko už má ona na seba. Keďže on vedel, že tetu sama by nebola schopná ísť do banky, opýtal sa jej s kým tam bola, pričom potvrdila, že bola tam s obžalovaným. Keďže jej to vytkol a spýtal, prečo tam chodí s cudzími ľuďmi, a či je si istá, že má peniaze v banke, mu poškodená povedala, že obžalovaný jej povedal, že on (svedok) ju chce obráť o peniaze. Vysvetľoval jej, že on ju celý život neokradol ani nikto z rodiny a vyčítal jej prečo dôveruje cudziemu človeku, ktorého pozná iba pár mesiacov. Na druhý deň sa spoločne vybrali do banky aj s tetou aby sa aj ona presvedčila, či tam má peniaze alebo nie ako i na účte, lebo dispozičné právo už mal zrušené i na jej účte. V banke VÚB mu bolo oznámené, že má zrušené dispozičné právo a pracovníčka banky už nemôže mu povedať stav na predmetnom účte. Z banky preto vyšiel s tým, aby pracovníčka banky poškodenú sama oboznámila so stavom, pričom tetu následne mu povedala, že všetko je znovu tak ako bolo predtým. Pracovníčka banky však mu to poprela. Potom tetu mu vrátila dispozičné právo k účtu a v banke jej ukázali, čo prebehlo počas toho, čo nemal dispozičné právo. Poškodená z toho bola vyľakaná, prekvapená a v šoku. Vtedy mu napokon povedali, že s kým tam bola, preto hneď sa vybrali aj do sporiteľne, kde mala poškodená vkladné knižky. Tu mu oznámili, že poškodená tam predtým bola s dvomi mužmi, pričom jej vkladné knižky boli umorené z dôvodu, lebo tetu sa im zdala úplne mimo a títo muži sa vkladných knižiek silno dožadovali. Taktiež mu

hovorili, že obžalovaný jej išiel do kabelky a že si bral od nej aj nejaké peniaze. O tomto zistení svedok následne hneď volal bratovi a sestre. Vyjadroval sa aj o pozitívnom vzájomnom vzťahu s nebohú, ktorú na sviatky vzali k sebe, ale posledné Vianoce neboli spolu. Pokiaľ ide o jej zdravotný stav uviedol, že sa mu teta zdala pomýlená, mala pomýlené aj dni, ukazovala sa u nej demencia, čo bolo aj vidieť na nej, no napriek tomu k lekárom chodila nerada.

Vyššie uvedené skutočnosti potvrdili aj svedkovia S. Z. a Z. A., ktorí v podstate sprostredkovane, od brata S. Z. sa dozvedeli, že obžalovaný si nechal previesť tetine peniaze na svoj účet. Kvôli tomu mali aj menšiu roztržku s obžalovaným ktorého vyzvali, aby si vykonzultovali predmetnú situáciu, avšak tento sa s nimi nechcel baviť. Podľa nich teta vôbec nevedela, že ona niekomu vedome niečo dala predtým však bola poverčivá, naivná. Uviedli, že teta mala nižší intelekt, jej vedomie však bolo v rámci jej veku. Po prežitých udalostiach jej stav sa zhoršil.

Svedkyňa Z. T. vypovedala, že nebohú poškodenú poznala od mladosti, naposledy ju videla na Vianoce v Klube dôchodcov v Záhorskej Bystrici. Starali sa o ňu synovcovia, resp. neter. Charakterizovala ju ako dobrosrdečnú, vzornú a starostlivú. Obžalovaného ona nepoznala.

Svedkyňa Mgr. Z. A. ako klientsky pracovník VÚB, a.s. v Stupave vypovedala, že svedkovia S. Z. ona oznámila, že už nemá dispozičné právo k účtom poškodenej M. X., preto mu nemohli oznámiť ani zostatok na účte. Potom, keď už svedok prišiel v jej spoločnosti, oznámili stav, pričom ona ako disponentka bola prekvapená, aký zostatok sa nachádza na jej účte. Konkrétne, predchádzajúci zostatok bol cca. 140.000,-Eur a nový cca. 1.000,- alebo 2.000,-Eur. Z rozprávania poškodenej sa dozvedela, že k nej chodil nejaký chlapec, ktorého vychvaľovala, že jej nosí obed. Uviedla, že na menovanej bolo vidieť, že táto k finančným záležitostiam sa vôbec nerozumie. Jej účet v ich pobočke napokon zablokovali.

Svedkyňa F. Z. ďalšia pracovníčka pobočky VÚB, a.s. v Stupave potvrdila, že do ich pobočky peňažného ústavu prišiel obžalovaný E. aj s ďalším pánom a staršou pani. Prišli s tým, že pani je babka obžalovaného a chceli urobiť prevod peňazí čo mala poškodená vo fondoch a peniaze sa prevádzali podľa nej na požičanie bytu, pričom šlo o okolo 130.000,-Eur. Peniaze sa previedli, nič nebolo neobvyklé. Prevod trval dlhšie, lebo sa menilo aj dispozičné právo, viac menej komunikoval obžalovaný, pani - poškodená len prítakávala. Za pani väčšinou hovoril obžalovaný, on s ňou nerozprávala, len prítakávala a usmievala sa. Nevyzerala však, že by papiere podpisovala proti svojej vôli. Ona s ňou hovorila len o vykonaných úkonoch, ale na podrobnosti si už nepamätala.

Svedkyňa Bc. B. N. pracovníčka Notárskeho úradu v Stupave po zbavení zachovávaní mlčanlivosti vypovedala, že v čase overovania podpisu poškodenej na úradných listinách v ich úrade sedela vo vedľajšej kancelárii, overovací úkon vykonával kolega Z. R. Z. Staršia pani prišla s dvomi mladými pánmí. Spozornela, že šlo o nejakú zmluvu, ale to, či tá pani čítala tú zmluvu, resp. mala aj okuliare, nevedela uviesť. Taktiež sa nevedela vyjadriť k jej zdravotnému stavu. Zo systému vedela, že šlo o darovaciu zmluvu.

Svedok Mgr. Q. Z. ako poverený pracovník notárskeho úradu v Stupave potvrdil, že do ich úradu prišli dvaja páni a jedna pani s tým, aby sa overoval jej podpis do banky, pričom boli pripravené 3 výtlačky. On to skontroloval, potom dal jeden výtlačok obžalovanému, druhé držala tá pani s tým, že obžalovaný nahlas prečítal text na zmluve alebo plnomocenstve (s odstupom času už nevedel, či to bola zmluva alebo plnomocenstvo) a následne pred podpisom sa spýtal tej pani, či rozumie, čo je tam napísané, pričom ona odpovedala súhlasne, po každom odseku odkývala hlavou tým, že zároveň mu povedala, že tomu rozumie. Nezdalo sa mu, že by tá pani bola vplyvom nejakých látok, ale ešte povedala, že to jej jej sused, ktorý jej pomáha zariaďovať byt. Tí dvaja páni riadne komunikovali s paňou a s ním. Nezdalo sa mu, že by vyzerali podozrivo. Nepamätal si na to, že o akú sumu išlo pri prevode. Sám bol stopercentne presvedčený, že tá pani obsahu dokumentu rozumie, inak by to neosvedčil. Celé overovanie mohlo trvať 5-10 minút.

Svedkyňa Ing. P. R. pracovníčka SLSP, a.s. uviedla, že ona tú pani priamo nevybavovala, ale to robila kolegyňa M.N., ktorá počas toho celého prišla za ňou s tým, že sa jej to - umorovanie vkladných knižiek poškodenej- nejako nepozdáva, že staršou pani sú dvaja mladší páni a chcú aby sa jej vkladné knižky pri umorovaní boli prepísané na jedného z nich, alebo aby boli aspoň disponentami na vkladnej knižke,

kde sa peniaze vyplatia. Potom už bola prítomná ich ďalšieho rozhovoru, pričom videla, ako stará pani vždy po každej otázke sa otáčala na dvoch mužov a pýtala sa na ich súhlas, pričom to bolo skôr výrazom tváre, tak či môže alebo nemôže byť. Vkladnú knižku napokon oni ako banka uzavrela len s majiteľkou, keďže podľa jej slov zistili, že to neboli jej priami príbuzní, pričom celá to jednanie sa im nepozdávalo. Tá pani moc ani nekomunikovala, videla však, že tí páni z jej kabelky vyťahovali peniaze, že idú kúpiť dáždňik. Svedkyňa mala dojem, že tá stará pani nerozumie niekedy, že čo sa tam deje. Či táto si predtým užila lieky, to ona posúdiť nevedela. Ona bola prítomná v čase, keď sa zakladala vkladná knižka, na ktorú sa mali previesť finančné prostriedky z umorených vkladných knižiek.

Svedok PhDr. Mgr. X. Z. vypovedal, že obžalovaného pozná cca. 7 rokov, avšak pri tej finančnej transakcii prítomný nebol. Starú pani však poznala, keďže bol pozvaný obžalovaným E. na narodeninový večierok k nim, pričom pani mala narodeniny 2 dni predtým. Táto sa mu zdala byť veľmi milá a komunikatívna, celý večer prebiehal v družnej atmosfére, on jej tiež priniesol darček, čomu sa táto veľmi potešila. Keďže on má vzdelanie S. v oblasti sociálnej práce a má prax v tejto, ako aj v charitatívnej oblasti rozprávali sa aj o rodinnej osobnej anamnéze Z. X.. Počas celého večera sa sťažovala na svojich príbuzných - synovcov a neter s tým, že sa bojí ich prítomnosti, lebo v minulosti má skúsenosti z ich agresívneho správania sa voči nej. Sťažovala sa aj na nich aj preto, že ani na Vianoce, ani na narodeniny k nej neprišli ani sa neozvali. Naopak, chválila obžalovaného E., že tento sa o ňu stará, dokonca aj varí, chodí s ňou na prechádzky a venuje jej svoj čas. Spomínala však mu aj to, že pár dní predtým bola aj s E. v banke aj u notára, že tomuto zároveň darovala určitý obnos peňazí y bola rada, že to mohla urobiť. Taktiež mu spomenula, že rada by na neho previedla nejakú časť pozemku, lebo na svojich príbuzných to nechce, pretože títo už dedili predtým. Spomínala mu ešte aj to, že rada navštívila pútnické miesta na Slovensku ako aj mesto Londýn. Povedala mu aj to, že rodinní príslušníci jej zakázali stretávať sa aj so svojimi rovesníkmi z domu ako aj s ďalšími ľuďmi, ktorých ona má rada. Peniaze pre E. podľa tohto svedka mali slúžiť aj na opatrovanie tej pani, ktorá mu dokonca spomínala, že by bolo dobré kúpiť aj nejaké malé auto, ktorým by ju E. vozil na miesta, ktoré by chcela navštíviť. On s E. však o tom, že tento dostane od tej pani peniaze, sa nerozprával. Tej pani napokon vyložil tarotové karty a o jej budúcnosti zistil, že má táto okolo seba nejaké divné osoby, ktoré chcú aj jej majetok a vyšla tam aj karta smrti, čo však neznamená smrť, ale znamená transformáciu, nový začiatok. Taktiež tam bolo, že bude podpisovať nejakú dohodu, a upozornil ju, aby si dávala pozor na to, čo bude podpisovať, pretože to nemusí dopadnúť dobre v jej prospech. V kartách tento mal vidieť aj tri osoby, jej príbuzných s tým, aby si na tieto osoby dávala pozor. Povedal jej, že ak podpíše nejakú dohodu pod nátlakom, môže to znamenať aj smrť, proste zánik. Pokiaľ v zápisnici o jeho výsluchu v prípravnom konaní je uvedené, že starej pani povedal, že podpíše vlastnú smrť, uviedol, že on vtedy presne uviedol, že si môže podpísať aj svoju smrť. Napokon potvrdil aj to, že od E. sa dozvedel, že tento bol 08. 01. 2013 napadnutý s rodinnými príslušníkmi pani X., preto bol aj na polícii.

Svedok Mgr. A. S. vypovedal, že koncom roka 2012 ho kontaktoval obžalovaný a informoval sa všeobecne ohľadom dedičského práva, preto mu poskytol nejaké informácie, zároveň mu tento ešte uviedol, že pomáha jednej starej pani, o ktorú sa aj stará a táto by mu chcela previesť alebo zanechať majetok, ktorý ona má. E. vzápätí povedal, že je ochotný prísť na stretnutie s p. X. a s ním (E.). Dohodli sa na stretnutí na C. ulici č. XX, kde obaja bývali. Porozprával sa preto aj s pani X., ktorá sa sťažovala na rodinu Z., najmä na S. Z., pričom chválila E., ktorý jej pomáha a stará sa o ňu. Dozvedel sa od nej, že má na účte okolo 140.000,-Eur, ale nie je si istá, či tie peniaze ešte sú tam, lebo S. Z. sa prilepil na jej účty. Uviedla, mu, že rodina Z. ju najradšej vyhlásila za nesvojprávnu len z dôvodu, aby sa dostali k jej majetku. Podľa jeho vyjadrenia táto stará pani vzhľadom na svoj vek vyzerala primerane k tomu, že vie dobre rozpoznať svoje konanie. Dohodli sa, že najprv sa urobí prevod peňazí, ak tieto sú na tom účte. Následne sa mal prevádzať aj nehnuteľný majetok, len nebola ešte celkom vysporiadaná s tým, ako majetok rozdelí. Z jej rozhovoru svedok usúdil, že táto najradšej všetko previedla na E. a nie na niekoho iného. Poškodená navrhla aj darovaciu zmluvu pre E.. Z rozhovoru pani X. vyplynulo, že S. Z. ju vydeľoval s peniazmi, mala šetriť aj z toho malého dôchodku. Ona sa videla v E. a počítala s tým, že sa o ňu tento postará do konca jej života. Vyjadroval sa aj k finančnej situácii E., ktorý mal finančné problémy a dlh cca. 10.000,-Euro, lebo aj od neho si tiež požičal 350,-Euro. Ďalej dodal, že bol osobne prítomný pri úkonoch, ktoré sa vykonali 03. 01. 2013, pričom poškodená sa tomuto veľmi tešila. Pri osobných stretnutiach s poškodenou však mal dojem, že táto mala problém s orientáciou v čase a priestore. Nevybadal na nej žiadne psychické problémy. Jedine, na čo sa sťažovala, bol pán Z., ktorého sa bála. Doplnil, že s poškodenou celkovo sa mohol stretnúť asi 3-4 krát, naposledy s ňou bol v deň jej narodenín dňa 05.januára alebo 08. 01. 2013. Pokiaľ išli do banky, tak najskôr to bolo v Stupave vo

VÚB, kde sa zdržali 2 alebo 3 hodiny. Následne sa išli občerstviť do blízkeho podniku, potom sa dohodli, že pôjdu sa ešte poinformovať a zistiť stav na účtoch v SLSP, resp. na vkladných knižkách.

Svedkyňa E. F., ako pracovníčka VÚB, a.s. v podstate potvrdila skutočnosti uvedené aj svedkyňou Z. ohľadne troch klientov - jednej starej pani a dvoch mladých mužov, kde pri vybavovaní prevodu financií stará pani iba prikyvovala, vôbec nerozprávala, čo bolo čudné aj kolegyni. Ona odpovedala iba až po nejakom čase a to až keď na kladnú odpoveď naviedol obžalovaný E., ktorý hovoril, že sa o ňu stará, nosí jej obedy a že je sused. Okrem prevodu financií realizovali aj zmenu disponentov k účtu X., vymazávali sa podpisové vzory pôvodného disponenta, ktorým bol jej synovec, pričom sa zriaďoval nový podpisový vzor pre E.. Potom neskoršie do banky prišiel pôvodný disponent, ktorý sa informoval ohľadne účtu poškodenej, následne potom tam prišiel spolu aj s ňou, pričom pani X. sa ako keby vôbec nepamätala, čo sa stalo, potom však v neprítomnosti svojho synovca uviedla, že títo sa o ňu riadne nestarajú, preto to urobila. Situáciu medzi nimi napokon videla ako napätú, keď sa vysvitlo, že X. už nemá peniaze na svojom účte, z čoho aj poškodená bola veľmi prekvapená.

Svedkyňa Z. N., ako pracovníčka SLSP, a.s. potvrdila, že pani X. prišla v spoločnosti dvoch mladých pánov do ich pobočky s tým, že stratila vkladnú knižku a na tej knižke bol disponentom jej synovec a jeho žiadala odstrániť ako disponenta z tejto knižky. Títo dvaja páni tvrdili, že synovec sa o ňu nestará a že oni sa musia o ňu postarať a táto chce, aby bol na vkladnej knižke ako disponent ten prítomný pán. X. pôsobila na ňu dezorientovane, preto sa jej spýtala, či je svojprávna, na čo táto odpovedala, že áno, pričom počas toho krátkeho rozhovoru sa zväčša smiala. Keď sa jej spýtala, či súhlasí s tým, že majú urobiť umorovacie konanie, táto ju vôbec nevníkala, neodpovedala jej. Keďže umorovacie konanie trvalo dlhšie, bolo potrebné vysvetliť možnosť uloženia peňazí. Svedok S. jej povedal, že je finančný poradca, ktorý však očividne nechápal čo je terminovaný vklad, preto sa jej zdal byť podozrivý a informovala o tom riaditeľku pobočky. Umorovacie konanie však dokončila s tým, že na novo založenú vkladnú knižku p. X. jeden z tých dvoch pánov (asi E.) vložil peniaze, základný vklad 7,- Eur, pričom vybral z kabelky poškodenej 50,-Euro. Doklady podpisovala poškodená, táto však vyzeral dezorientovane a sedla celkom bez záujmu. Pri komunikácii s X. svedok S. stále zasahoval a presviedčal ju, že pani je v poriadku, pričom obžalovaný E. sedel ďaleko od nich.

Z prečítanej výpovedí svedkýň G. F. a D. C. je zistiteľné, že tieto poznali poškodenú X. z ulice, resp. pri stretnutiach počas nákupov. Niekedy bola v poriadku, ale niekedy rozprávala z cesty, bola pomýlená, popletená, niekedy nevedela ani to, že kde sa nachádza, mýlila si aj svoj dom s iným. Videli, že táto sa o sebe nevedela vôbec postarať, rozprávala im aj to, že E. jej niečo musel dávať do jedla, že ju vozili s taxikom a musela niečo podpisovať, ale nevedela povedať čo. Vedeli aj to, že synovec a neter jej zakázali, aby brala niečo od E.. X. podľa posledne menovanej svedkyne už ani nevidela dobre, bola pomýlená, lebo nevedela dobre robiť ani s peniazmi.

Keďže poškodená Z. X. podľa Oznámenia o úmrtí, vystaveného Z. úradom mestskej časti Bratislava - Záhorská Ves zo dňa XX. XX. XXXX dňa XX. XX. XXXX. zomrela, okresný súd v súlade s ustanovením § 263 ods. 3 Tr. por. prečítal jej výpoveď zo dňa 08. 02. 2013 (č.l. 62 - 72), z ktorej v podstate vyplýva, že predtým bývala v rodinnom dome Záhorskej Bystrici a asi od Vianoc roku 2011 bývala sama v 1-izbovom byte na 3. poschodí v Bratislave na Bratislavskej ulici č. 45. Kúpu bytu jej vybavil synovec S. Z.. Vypovedala, že v tomto byte pokiaľ bola doma vždy upratala aj niečo uvarila, pričom ju navštevovali aj susedky H. C., M. T. zo T.. Taktiež 2 - 3 krát v týždni ju navštevovali synovci S. a S. ako aj neter Z., ktorí jej vždy priniesli to, čo potrebovala. Cez deň zvykla chodiť do zariadenia pre seniorov, kde sa stravovala. Mala penziu 280,- € mesačne. Peniaze dávala vždy do skrine, kde mala schované aj dve vkladné knižky. O jej peniaze sa staral synovec S., ktorý ju vydeľoval tak, aby mala vždy peniaze aj v kabelke na potrebný nákup. Podľa jej vlastných slov mala však veľa peňazí aj v banke, ktoré mala za predaj pozemkov v Záhorskej Bystrici. V uvedenom dome, na inom poschodí býval aj A. E., ktorého poznala asi pol roka, keď jej nosil obedy, z čoho sa však cítila otupená, sprostá, asi do toho niečo jej musel dať. Tento jej jedlo niekedy aj varil a niekedy aj kúpil. Keď k nej prišiel, sám sa ochotne ponúkol, že pokiaľ niečo bude potrebovať, jej prinesie. Za tie obedy však E. dávala peniaze v sume od 7,- až 08,40. Niekedy jej aj poupratoval a umyl podlahu, za to mu ale naplatila, lebo ani nič nechcel, veď si bral sám, ale to ešte vtedy ona nevedela. E. poznal aj jej synovcov a neter, ktorí mu raz povedali, aby ju nenavštevoval a nenosil obedy, nakoľko z toho jedla, čo jej tento nosil, jej bolo zle. Poznala aj svedka A. S., ktorý chodil ako kamarát na návštevy ku E. a bol právnikom. Uviedla, že s E. sa nikdy nerozprávala o peniazoch ani o jej rodine. Synovcovi S. sa raz nezдалo, že prečo sa jej rýchlo minuli peniaze z obálky,

ktoré tam mala a hneď spomenula na A. (E.), ktorý jej to mohol zobrať z obálky. Keď dňa XX. XX. XXXX mala narodeniny, E. si vypýtal od nej 100,-€ s tým, že jej niečo kúpi, lebo on peniaze nemá. Napokon jej na narodeniny E. kúpil voňavku, pričom na ten večer išla ona na návštevu ku A. E., kde už bola aj A. mama a právnik S., ktorý býval v S.. Taktiež na narodeniny tam prišiel aj jasnovidec vo veku okolo 50 rokov, ktorý podľa nej bol podvodník, ktorý jej ale povedal, že bude banovať, že ju to bude trápiť a hovoril jej o smrti, ale nevedela, čo s tým myslel. O rodine, majetku ani o peniazoch však jej nerozprával. Uviedla však, že E. ohováral jej rodinu, že synovec jej zobral vkladnú knižku, čo nebola vôbec pravda a rozprával zlé veci o jej rodine. Na ten deň, keď bola v banke a u notára si myslela, že to bolo ešte pred Vianocami, zobrali si taxík a išli spolu s E. a S., pričom jej títo nepovedali, kam a načo idú. Išli najprv na obed do reštaurácie, kde zaplatila za všetkých troch. Potom išli do banky, kde niečo aj podpisovala, no nevedela čo, nič jej neprečítali, s pracovníčkami banky sa rozprávali len S. a E., ona bola ticho, pričom sa jej točila hlava. Spomínala si však, že pracovníčka banky mala odhaliť, že S. nie je právnik a peniaze boli zablokované. Potom odpovedala na otázky z ktorých vyplýva, že E. nikdy nechcela, ani nedarovala žiadne peniaze, a taktiež mu nechcela nič darovať, ale nevie čo podpísala. Myslela si však A. (E.) by aj požičala nejakú sumu na auto, lebo vedela, že pracuje. Vedela totiž o ňom, že pracoval v nejakej reštaurácii, odkiaľ ho „vysypali“, lebo okrem, toho, že dostal výplatu aj kradol, preto zmluvu o pôžičke by vedome s ním nikdy nepodpísala. Pokiaľ ide o žiadosť o zrušenie dispozičného práva vo VÚB banke, a.s. uviedla, že to nikdy nevidela a dodala, že okuliare síce mala a sa jej to zahmlievalo, ale E. nikdy nechcela dať žiadne peniaze a nechcela na neho nič prepísať. Synovcovi S. zrušila dispozičné právo k účtom v bankách preto, lebo to chcel A. E. a zriadila takéto právo jemu, avšak keď zistila, že tento ju okráda, tak to dala naspäť synovcovi S.. Uviedla, že na začiatku neverila ani svojej rodine, lebo si myslela, že synovec chce byť spolumajiteľom bytu, pričom ona tam nikoho nechcela mať, chcela byť sama.

Zo znaleckého posudku Z.. R. A. a Z.. N. D. z odboru psychiatrie, ako aj zo samotnej výpovede znalca Z.. A. vyplýva, že na základe predložených lekárskejších správ a vyšetrení poškodená už v druhej polovici roku 2012 nedokázala v dostatočnej miere rozpoznať podnety a okolnosti súvisiace so starostlivosťou a záujmom obžalovaného o jej osobu. V čase podpisu darovacej zmluvy už trpela demenciou degeneratívneho typu stredne ťažkého stupňa. Uvedený stav a duševná choroba mala v čase skutku významný vplyv na jej rozumové a ovládacie schopnosti a tieto boli narušené v plnej miere, nebola schopná adekvátne kontrolovať svoje konanie a rozpoznať následky svojho konania. S. M. X. sa ochorenie prejavovalo poruchou pamäti, porušenou orientáciou v priestore a čase, ľahkou ovplyviteľnosťou a neschopnosťou orientovať sa v zložitejších situáciách, prejavy ochorenia mohli byť rozpoznateľné a pozorovateľné do určitej miery aj pre okolie. Menovaná nedokázala v dostatočnej miere schopná rozpoznať následky vykonaných skutkov.

Znalec S.. M. K., S., ktorý vypracoval znalecký posudok z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality na hlavnom pojednávaní potvrdil, že kognitívne funkcie M. X. síce boli znížené, avšak menej náročné, pre ňu primerane štrukturované situácie dokázala správne vnímať, prežitie udalosti dokázala len čiastočne správne analyzovať a reprodukovať, pričom, vzťahy, do ktorých sa dostala boli pre ňu náročné a komplikované, ktorým ani riadne nerozumela vzhľadom k svojej limitovanej kognitívnej kapacite. V podstate nebola schopná vnímať a následne ani spracovať prijaté podnety súvisiace so záujmom J. E. o jej osobu, taktiež nebola schopná primerane spracovať prijaté podnety a okolnosti súvisiace s uzatvorením darovacej zmluvy a následným prevodom finančných prostriedkov na účet A. E., ani im dostatočne porozumieť, keďže náročnosť jednotlivých krokov presahovala jej kognitívnu kapacitu. Bolo možné predpokladať u nej konfabulácie v prípadoch, v ktorých sa cítila neistá, nekompetentná, resp. ktorým nerozumela, klamstvo ako osobnostný obranný mechanizmus redukujúci úzkosť a neistotu, bolo možné u nej predpokladať. Účelovosť výpovedí ako súčasť obranných osobnostných mechanizmov podľa znalca nie je u nej vylúčiť.

Krajský súd doplnil dokazovanie prečítaním odborného vyjadrenia znalca Q.. Z.. M. E., S., klinického psychológa, ktorý ohľadom obžalovaného J. E. na podnet obhajoby vypracoval uvedený posudok k vierohodnosti jeho výpovede, resp. k povahovým a osobnostným rysom menovaného. Z uvedeného v podstate vyplýva, že tento má mierne spomalené psychomotorické tempo, za prítomnosti významnejších výkyvov vo vzťahu k obsahom, myslenie má intaktné, nižšej sofistikovanosti, priemernej kvality logiky úsudku a analyticko syntetických schopností, verbalizuje pocity nespravodlivého obvinania zo strany rodiny poškodenej. Znalec tu nachádza nápadné zárazy v myslení s narušením dejovej kontinuity, resp. inkoherentnosť v myslení. Časté obsahy týkajúce sa vzťahu s babkou bez snahy o jednoznačne negatívnu prezentáciu jej rodiny. Celkové ladenie subdepresívne, afektívna rezonancia

zvýšená, emotívne reakcie výrazné, s prevahou negatívnych emócií, bez zlosti a bez agresívnych verbálnych prejavov voči rodine poškodenej. Jeho intelekt je orientačne v pásme širšieho populačného priemeru, pamäť a pozornosť klinicky v norme. Za významné rysy vo vzťahu k prípadu považuje znalec tie, ktoré sú určujúce pre seba-percepciu (sebeobraz a miera zaujatosti sebou samým) a percepciu sociálneho okolia vrátane schopnosti adaptívne vstupovať do diania a tak naplňať existujúce sociálne potreby. Znalec záverom však konštatuje špecifickú vierohodnosť výpovedí obžalovaného vo vzťahu ku konkrétnym skutočnostiam týkajúcich sa priamo skutku, nenachádza tu žiadne také kritériá, ktoré by významným spôsobom znížovali jeho vierohodnosť.

Z vykonaného dokazovania krajský súd si v podstate plne osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu, ktoré bez zmeny prevzal, nakoľko po komplexnom vyhodnotení zabezpečených a produkovaných dôkazov bol presvedčivo preukázaný skutkový stav tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Hlavne to, že obžalovaný A. E. potom, ako koncom roku 2012 počas opakovaných rozhovorov s poškodenou Z. X. zistil, aký huteľný a nehuteľný majetok poškodená vlastní a že táto vzhľadom na jej vysoký vek a nepriaznivý psychický zdravotný stav poškodenej táto nedostatočne a nesprávne vníma nakladanie s vlastným majetkom, čo obžalovaný zneužil a dňa 03. januára 2013 v Stupave v pobočke VÚB banky, a.s., Mlynská ulica č. 1 si nechal svoj účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX previesť od poškodenej z podielových listov vedených v Eurovom fonde VÚB Asset Management, správ. spol., a.s. finančné prostriedky vo výške 135 000,-Euro a následne dňa 03. januára 2013 obžalovaný v Stupave na ulici Hlavná č. 30 na Notárskom úrade JUDr. Danici Molnárovej podpísal s poškodenou darovaciu zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie peňažného daru obžalovanému od poškodenej vo výške 135 000,-Euro týkajúceho sa vyššie uvedených finančných prostriedkov prevedených na účet obžalovaného čím poškodenej Z. X., trvale bytom C., U. tankistov č. XXX škodu vo výške 135 000,-Euro.

Samotná poškodená totiž podľa vykonaných dôkazov v čase skutku už trpela demenciou degeneratívneho typu stredne ťažkého stupňa, čo malo významný vplyv na jej rozumové a ovládacie schopnosti, tieto bolo narušené v plnej miere, prejavovalo sa to aj poruchou pamäti, porušenou orientáciou v priestore a čase, ľahkou ovplyviteľnosťou - vid'. znalecké posudky z odboru psychológie a psychiatrie, výpovede svedkov E.F., H. C., M. T. ako susedov, synovcov S. a S. Z., Z. A.- neter poškodenej, napokon aj pracovníčok peňažných ústavov P. I. R., M. N. zo SLSP, a.s., K. F., L. Z. M. A.- z VÚB, a.s., ako aj ostatných svedkov, z kamerových záznamov z VÚB, a.s., resp. v SLSP, a.s. zo dňa 03. 01. 2013, kde bola zaznamenaná návšteva poškodenej X. v spoločnosti obž. E. a svedka S., výpis z bankového účtu, pripravovaných zmlúv, ktoré pripravoval svedok S. pre obžalovaného, ktorými mala poškodená previesť na E. svoje nehnuteľnosti, bola taktiež zabezpečená aj darovacia zmluva zo dňa 03. 01. 2013, podľa ktorej poškodená sa zaviazala darovať obžalovanému E. sumu 135.000,-Eur, a to prevodom na jeho bankový účet, boli zabezpečené aj žiadosti o vyplatenie podielových listov a zrušenie dispozičného práva (č.l. 305-306), zabezpečená lekárska správa poškodenej, podklady z civilného súdneho konania na Okresnom súde Malacky pod sp.zn. 4C/16/2013, príkaz prokurátora, ktorým došlo k zaisteniu finančných prostriedkov na bankovom účte obžalovaného A. E. vo výške 118. 525,55 Eur (č.l. -269-278). Tak, ako správne vyhodnotil dôkazy okresný súd, aj podľa názoru odvolacieho súdu bola obhajoba obžalovaného jednoznačne vyvrátená práve vyššie uvedenými dôkazmi.

Síce prokuratúra predmetné konanie obžalovaného J. E. právne posúdila ako obzvlášť závažný zločin úžery podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm.b/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/Tr. zák., krajský súd v zhode s právnym názorom okresného súdu túto právnu kvalifikáciu neosvojil, nakoľko ako to vyplýva z Trestného zákona, úžery podľa § 235 Tr. zák. sa dopúšťa ten, kto zneužívajúc niečiu tieseň, neskúsenosť alebo rozumovú slabosť alebo niečie rozrušenie, dá sebe alebo inému poskytnúť alebo sľúbiť plnenie, ktorého hodnota je k hodnote vzájomného plnenia v hrubom nepomere, alebo kto takú pohľadávku uplatní alebo v úmysle uplatniť ju, na seba prevedie. Tak ako na to správne poukazuje v písomných dôvodoch svojho rozsudku aj okresný súd, pre naplnenie skutkovej podstaty zločinu úžery je potrebné splniť dve podmienky, pričom prvou by mal byť sľub alebo poskytnutie plnenia, ktorého hodnota je v hrubom nepomere vo vzťahu k hodnote plnenia poškodenej a druhou je, že poškodená poskytla takéto plnenie z dôvodu svojej rozumovej slabosti, pričom medzi použitím stavu rozumovej slabosti a hrubým nepomerom plnenia poskytnutého obvinenému musí byť príčinná súvislosť. Predstava poškodeného o podstate jeho konania pri úžere je celkom správna, nesprávne je hodnotenie vzájomného pomeru obidvoch plnení (jeho vlastného a plnenia páchatel'a) a to pre neskúsenosť, rozumovú slabosť alebo rozrušenie. Páchatel' tu koná bez toho, že by uviedol poškodeného v omyl o okolnostiach jeho konania alebo bez toho, že by využil omyl poškodeného. Preto

aj podľa krajského súdu právne posúdenie skutku v obžalobe prokurátora nezodpovedá žalovanému zákonnému ustanoveniu.

Pokiaľ však ide o naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, podľa § 221 Tr. zák., tu sa predpokladá vykonanie majetkovej dispozície zo strany poškodeného, ktorú tento vykoná v omyle vyvolanom alebo využitom páchatelom k tomu, aby seba alebo iného obohatil a spôsobil poškodenému škodu, pričom z hľadiska subjektívnej stránky si naplnenie znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu vyžaduje predchádzajúci úmysel páchatela uviesť poškodeného do omylu, či využiť jeho omyl a súčasne úmysel na jeho úkor seba alebo iného obohatiť. V tomto konkrétnom prípade, ako to z vykonaného dokazovania vyplynulo, obžalovaný A. E. na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že využil niečí omyl a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu v sume 135.000,-Euro (s poukazom na § 125 ods. 1 Tr.zák.), takže v danom prípade boli naplnené všetky zákonné pojmové znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Napriek tomu, že aj okresný súd ohľadne výšky spôsobenej škody dospel k záveru, že táto škoda je v uvedenej výške, skutok právne kvalifikoval podľa miernejšieho ustanovenia - podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a konštatoval iba spôsobenie značnej škody, pričom kvalifikačný znak vyplýva z ustanovenia § 125 ods.1 Tr. zák.. Okresný súd teda pochybil, pokiaľ konanie obžalovaného J. E. kvalifikoval podľa uvedeného právneho ustanovenia.

Zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa odseku 2/ odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa odseku 3/ odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

písm. a/ a spôsobí ním značnú škodu (v danom prípade je to 40.650,45 Euro)

písm. b/ z osobitného motívu, alebo

písm. c/ závažnejším spôsobom konania.

Podľa odseku 4/ odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a/ a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu,

b/ ako člen nebezpečného zoskupenia, alebo

c/ za krízovej situácie.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 Eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy (päťstonásobkom tejto sumy je 133.000,-Euro).

Obžalovaný uvedeným skutkom a teda podvodným konaním spôsobil škodu poškodenej v celkovej výške 135.000,- Eur, zodpovedajúcej škode veľkého rozsahu podľa § 125 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku konania obžalovaného, tak odvolací súd sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom v tom, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva jeho úmyselné konanie. V tomto smere odvolací súd pripomína, že na zložke vedomostnej a vôľovej sú v Trestnom zákone vybudované dve formy zavinenia (úmyselné a nedbanlivostné), pričom rozlíšenie medzi nimi sa robí prostredníctvom vôľovej zložky. Úmyselné zavinenie obsahuje vždy vedľa vedomostnej zložky aj zložku vôľovú, pričom u nedbanlivostného zavinenia vôľová zložka chýba. Kritérium vôľe je teda rozhodujúcim kritériom na rozlíšenie foriem zavinenia (úmyslu a nedbanlivosti), pretože je podstatný rozdiel predovšetkým v tom, či páchatel následok chcel (alebo s ním bol aspoň uzrozumený) alebo ho nechcel. Zložka vedomostná, respektíve vôľová, nemusí vždy zodpovedať objektívnej realite, nakoľko predstava páchatela sa nemusí vždy úplne prekrývať s následkom jeho konania.

O úmyselné zavinenie ide vtedy, ak páchatel chcel spôsobiť svojim konaním skutočnosť, ktoré je možné podradiť pod znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo si tieto skutočnosti predstavoval aspoň ako možné. Do úmyselného zavinenia teda spadajú dva rozdielne prípady úmyslu a to úmysel priamy a úmysel nepriamy, nakoľko vôľové konanie páchatela môže byť zamerané na to, čo priamo páchatel sleduje, ale aj na to, čo sice možno označiť za právne významný následok, avšak z pohľadu páchatela za následok vedľajší. O priamy úmysel ide vtedy ak si páchatel následok predstavil (aspoň ako pravdepodobný) a chcel ho spôsobiť. Vôľová zložka vyjadruje trestnoprávne kladný vzťah, t. j. zameranosť páchatela k zamýšľanému následku svojho konania. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak si páchatel predstavil následok ako možný a schválil ho pre prípad, že by nastal. Vôľová zložka tu má podobu menej intenzívneho uzrozenia s následkom ako je to v prípade priameho úmyslu. Na existenciu takéhoto uzrozenia možno usudzovať predovšetkým z faktu, že páchatel nepočítal so žiadnou konkrétnou a relevantnou skutočnosťou, ktorá by vzniku možného následku jeho konania zabránila. Pre úmyselné zavinenie je bez významu, či následok bol cieľom konania páchatela alebo len prostriedkom k uskutočneniu iných cieľov.

Na základe takto vykonaných dôkazov krajský súd konštatuje, že v danom prípade podvodné konanie a úmysel obžalovaného A. E. smerovalo sice priamo na poškodenú Z. X., ale prostredníctvom nej aj voči finančným inštitúciám, a to tak VÚB, a.s, ako aj SLSP, a.s. keďže tieto inštitúcie boli v omyle pokiaľ realizovali prevod hnutel'ného majetku M. X., ktorá v podstate bola "nástrojom" v rukách obžalovaného, ktorý jej nepriaznivý psychický a zdravotný stav využil na získanie financií, teda obžalovaný predstieral, že poškodená koná slobodne a z vlastného rozhodnutia, pričom tomu tak nebolo.

V zmysle § 34 Tr. zák, ktorý poníma zásady pri ukladaní trestu, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Krajský súd konštatuje, že v osobe obžalovaného A. E. v súčasnosti ide o 26 ročného vyučeného slobodného muža, na ktorého sa hľadá, akoby odsúdený nebol. So zreteľom na právnu kvalifikáciu skutku (§ 221 ods. 1, 4 písm. a/ Tr. zák.) a konštatovaní vyrovnaného pomeru prítiažujúcich ako aj prítiažujúcich okolnosti (§ 38 ods. 2 Tr. zák.) za primeraný považoval uloženie trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby (od 10 až 15 rokov),

I napriek ustálenému právnomu posúdeniu skutku ako obzvlášť závažného zločinu, kde páchatel' by mal byť zaradený podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, krajský súd však zvažil osobné pomery obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, pričom konštatuje, že so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovaného jeho náprava môže byť lepšie zaručená v ústave na výkon trestu miernejším strázením, podľa § 48 ods. 4 Tr. zák..

V prvom rade trest odňatia slobody uložený takým spôsobom, ako ho uložil odvolací súd, zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. V prípade tohto druhu a výmery trestu a spôsobe jeho výkonu sa nebude obžalovaný nachádzať na slobode, žiť a ani pacovať, resp. tráviť svoj voľný čas.

V druhom rade uložený trest odňatia slobody odradí iných od páchania takéhoto druhu trestných činov. Odvolací súd k tomuto poznamenáva, že trestná činnosť, pre ktorú je obžalovaný odsúdený, je v súčasnej dobe rozšírená aj na území Slovenskej republiky. Uloženie trestu odňatia slobody spôsobom, akým bol uložený odvolacím súdom, ostatných možných páchatel'ov odradí od súčasného trendu a nesprávneho a nezákonného spôsobu vedenia svojho života.

V treťom rade uložený trest odňatia slobody odvolacím súdom dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie osoby obžalovaného spoločnosťou. Je potrebné uviesť, že spoločnosť veľmi citlivo reaguje na totožnú či obdobnú trestnú činnosť páchanú v rámci práve takým spôsobom a najmä následkom, ako v tomto prejednávacom prípade.

Pokiaľ ide o výrok ohľadne náhrady spôsobenej škody, krajský súd konštatuje, že okresný súd pochybil, pokiaľ poškodenú B. Z. so svojím nárokom na náhradu škody podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal na občianske súdne konanie, nakoľko škoda bola v prípravnom konaní riadne vyčíslená, aj včas uplatnená oprávneným subjektom. Uvedené pochybenie krajský súd napravil v tomto rozsudku tak, že obžalovaného podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal uhradiť spôsobenej škody vo výške 135.000,-Eur.

Nakoľko odvolanie obžalovaného A. E. krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, preto jeho odvolanie v zmysle ustanovenia § 319 Tr. por. zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.